

สับคดร้อน ฆาตกร เจ็ดโพดำ 4

Seven of Spades Series

Cordelia Kingsbridge เขียน
ทองทอง สรประเสริฐ แปล
Rin•Fu วาด

สืบทดิรอน ฆาตกรเจ็ดโพดำ 4

One-Eyed Royals

Seven of Spades #4

Cordelia Kingsbridge เขียน

ดวงทอง สรประเสริฐ แปล

Lilac Novel

สิบศรีธำเนอ ฆาตรกรเจ็ดโพดำ เล่ม 4

One-Eyed Royals

Copyright © 2017 by CORDELIA KINGSBRIDGE.

All Rights Reserved.

Translation copyright © 2022

by Amarin Printing and Publishing PLC

ผลิตโดย **สำนักพิมพ์ Lilac**

สำนักพิมพ์ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

37 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4148,4926,4837

E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง
ดัดแปลงทัศน หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5632-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้จัดการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์

กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาศุทธิวงศ์

บรรณาธิการบริหาร วิกันดา เผือกบัวขาว

บรรณาธิการ มัญชิษฐา

พิสูจน์อักษร สอนภา ภัทรวินัย

วาดปก Rin•Fu

ศิลปกรรมผู้ออกแบบปก กมนนัทธ์ บุญยัษฐิติ

บทที่ 1

โดมินิกถึงกับครางออกมาเมื่อได้ยินเสียงไซเรนดังแหวกอากาศ และเห็นแสงไฟสีแดงน้ำเงินที่กะพริบวิบๆ อยู่ในกระจกมองหลัง เขายังคงขับรถต่อไปอีกครู่หนึ่งด้วยความหวังว่ารถตำรวจจะแล่นผ่านไป แต่ก็ดูเหมือนจะไม่มีโชคเอาเสียเลย

เขาเบนรถกระบะเข้าจอดข้างทางแล้วเหลือบมองนาฬิกาบนคอนโซล ให้ตายเถอะ เขาคงจะต้องไปสาย อีกแล้ว

ตำรวจที่กำลังเดินมาที่รถเขาเป็นหญิงสาวผิวขาว ผมบลอนด์ของเธอถูกถักเปียซ้อนไว้ได้หมวกที่สวม โดมินิกขยับเสื้อแจ็คเก็ตเพื่อให้มันสามารถอำพรางรูปร่างของเข็มขัดปืนบนหัวไหล่ได้แนบเนียนยิ่งขึ้น เขามีใบอนุญาตให้พกพาอาวุธแบบปกปิดได้ก็จริง แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเอาเรื่องนี้ไปเสี่ยงกับตำรวจทำไม เสร็จแล้วโดมินิกก็เลื่อนมือกลับไปจับพวงมาลัยเอาไว้ตามเดิม ก่อนจะส่งรอยยิ้มพิมพิใจที่สุดเท่าที่จะปั้นได้ออกไป แม้ว่า จะเป็นเรื่องที่เขาทำได้ไม่ถนัดในช่วงนี้ก็ตาม

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่าครับ คุณตำรวจ” เขารู้แน่ๆ ว่าตัวเองไม่ได้ขับรถเร็วเกินกำหนด

“ไฟท้ายของคุณแตกนะคะ”

มือของโดมินิกกำพวงมาลัยแน่นขึ้นจนมันลั่นเอี้ยดอยู่ในอุ้งมือ ตำรวจสาวสังเกตเห็นและเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม

“ผมทราบดีครับ” เขาบอก พยายามบังคับน้ำเสียงให้เป็นปกติที่สุด “นี่เป็นครั้งที่สามแล้วในช่วงห้าวันที่ผ่านมาที่ผมโดนเรียกเพราะไฟท้ายนั่น”

“ถ้าฉันคุณก็ควรจะซ่อมมันซะมั้งล่ะคะ”

“ผมจะซ่อมครับ เพียงแต่ช่วงนี้เงินมันออกจะฝืดอยู่สักหน่อยนะ”

เธอมีสีหน้าไม่พอใจ “เงินคุณจะฝืดยิ่งกว่านี้ถ้ามีใครขับมาชนท้ายเข้าเพราะพวกเขาดูไม่ออกว่าคุณกำลังเหยียบเบรกหรือเปล่า”

“ว่าแต่ตอนนี้มันใช้เวลาแล้วหรือครับที่จะมาตามจับไฟท้ายรถนะ” โดมินิกตัดสินใจพูดสิ่งที่ไม่ควรพูดออกมา “แล้วมาตกรต่อเรื่องที่ตามหลอกหลอนคนทั้งเมืองมาเป็นปีแล้ว หรือพวกแกนี่โอนาสีที่กำลังอาละวาดไปทั่ววัลลีย์ตอนนี้ละ”

เขาพยักหน้าไปทางอาคารที่อยู่ใกล้ที่สุด สัญลักษณ์ของแก๊งยูโทเปีย แก๊งค์ลัทธิคนผิวขาวที่ถึบตัวเองจากแก๊งข้างถนนมาเป็นกองกำลังติดอาวุธประจำถิ่นได้ภายในเวลาอันรวดเร็ว ถูกพบเป็นกราฟฟิตีสีดำเอาไว้บนผนังให้เห็นเต็มตา

ตำรวจหญิงเบือนหน้าหันข้างให้ โดมินิกรู้ว่าคำพูดเขาแทงใจดำ เธอเข้าเต็มๆ เขาพิจารณาครูปรางหน้าตาของเธอแล้วจึงรู้ได้ว่า

“เราเคยเจอกันมาก่อนนี่นา” เขาพูดอย่างงุนงง “คุณคือตำรวจหน้าใหม่ที่ลิโว อับรามส์ ชื่นชม เคลลี มารินโซ้มัย คนที่ถูกจับได้ว่าแอบปล่อยข่าวเรื่องเจ็ดโพดำให้รั่ววีว เจอร์นัลเมื่อเดือนเมษาที่ผ่านมา”

เธอกะพริบตา ก้าวเท้าถอยออกไป เขาสังเกตเห็นความลังเลในท่าทีของเธอได้

“ลิโวสั่งให้คุณทำแบบนี้โซ้มัย เขาให้คุณมาคอยระวังความผม”

“ทางสำนักงานตำรวจลาสเวกัสเราไม่ระวังความประชาชนหรอกนะคะ” เธอบอกเสียงแข็ง

โดมินิกพ่นลมพรีด “งั้นก็คงเป็นแค่เรื่องบังเอิญสินะที่นับตั้งแต่มผมกับลิโวเลิกกัน ผมได้ทั้งใบสั่งแล้วก็คำตักเตือนจากตำรวจในช่วงสามเดือนนี้ผ่านมายะเยอะกว่าที่เคยได้มาทั้งชีวิตซะอีก เพื่อนคุณคนหนึ่งเพิ่งให้ใบสั่ง

ผมที่ข้ามถนนผิดจุดเมื่อเดือนก่อน ท่ามกลางคนอื่นเป็นฝูงที่ทำแบบเดียวกัน แล้วคุณจะให้ผมเชื่อจริงๆ เหรอว่าลิโวไม่ได้แอบสั่งให้เผาระวังผมเป็นพิเศษอยู่นะ ให้พวกคุณทุกคนคอยจับตาดูผมกับรถกระบะของผมเอาไว้แล้วก็คอยหาเหตุอะไรก็ได้ที่จะใช้ก่อแค้นผม”

เคลลีไม่ตอบ แต่เธอไม่จำเป็นต้องตอบเขาหรอก เพราะตั้งแต่ที่ความสัมพันธ์ของพวกเขาถึงจุดแตกหักไปเมื่อเดือนพฤศจิกายน ลิโวก็ให้คำมั่นว่าจะทำทุกอย่างให้ชีวิตของเขาเหมือนตกรอกทั้งเป็น และโดมินิกก็กำลังเผชิญในสิ่งนั้นอยู่ ไม่เพียงแต่เขาจะถูกตำรวจคอยตามติดทุกฝีก้าวเท่านั้น เขายังแน่ใจด้วยว่าลิโวมันแหละที่เป็นคนจัดการกับไฟท้ายของเขาเอง โดมินิกออกจากอพาร์ทเมนต์ในเช้าวันหนึ่งแล้วก็พบว่าไฟท้ายรถถูกคนจงใจพาดจนแตก โดยที่ไม่มีความเสียหายอื่นเกิดขึ้นกับรถกระบะของเขาหรือรถคันอื่นๆ ที่จอดอยู่ในบริเวณเดียวกันเลย

“เอาละ ตกลงคุณจะให้ใบสั่งผมรีบล่า” โดมินิกถาม “ผมกำลังจะไปประชุมสายแล้ว”

ความจริงก็คือ ถึงเคลลีจะไม่เรียกไว้เขาก็คงจะไปสายอยู่ดีนั่นแหละ ตั้งแต่เลิกรักกัน หมอนั่นก็ทำทุกวิถีทางเพื่อกีดกันโดมินิกให้ไม่สามารถเข้าไปใช้บริการในกาสิโนแห่งไหนได้อีก และเมื่อโดมินิกหันหน้าไปชบกาสิโนผิดกฎหมายต่างๆ ตำรวจลาสเวกัสก็จะออกปฏิบัติการบุกเข้าจับกุมอย่างไม่มีที่มาที่ไปในวันถัดไปทันที

หลายสัปดาห์ผ่านไป โดมินิกก็กลายเป็นบุคคลไม่พึงปรารถนาของบ่อนกาสิโนเกือบทุกแห่งทั่วลาสเวกัส สถานที่เดียวที่อิทธิพลของลิโวยังเอื้อมไปไม่ถึงก็คือเรลโรดพาสในเฮนเดอร์สันซึ่งต้องขั้วรถจากถนนสตรียไปร่วมครึ่งชั่วโมง เว้นเสียแต่ว่าโดมินิกจะเล่นพนันออนไลน์ ซึ่งมันให้บรรยากาศไม่เหมือนกัน เขาจะต้องลากกันตัวเองออกไปไกลถึงที่โน่น

และเขาก็มักจะประเมินความตึงเครียดของการจลาจลกลับเข้าสู่ตัวเมือง
พลาดไปอยู่เสมอ

“คราวนี้ฉันจะปล่อยคุณไปก็แล้วกัน” เคลลีบอก “อย่าลืมซ่อมไฟ
ท้ายชะด้วยนะคะ”

“แน่นอนที่สุด”

โดมินิกบิดกุญแจสตาร์ทรถ เขารู้ว่าลิโวเชื่อว่าตัวเองกำลังทำสิ่งที่
ถูกต้องแล้ว แต่ถึงยังไงนี้ก็ไม่เหมือนครั้งก่อนๆ ที่โดมินิกสูญเสียการ
ควบคุมในอาการเสพติดการพนันของตัวเอง เขาได้เรียนรู้จากความ
ผิดพลาดในอดีตแล้ว ตอนนี้เขาสามารถรับมือกับมันได้แล้ว นี่ไม่ได้เป็น
ปัญหาเลยสักหน่อย แต่ลิโวกลับตื้อรั้นเกินกว่าจะยอมรับได้

“ว่าแต่ว่า” เขาพูดกับเคลลีเมื่อเธอถอยห่างออกไปจากตัวรถ “คุณ
น่าจะอยากช่วยผมเตือนนักสืบอับราฮัมส์สักหน่อยนะ ว่าเขาลืมสายชาร์จ
โทรศัพท์เอาไว้ที่ห้องผมตอนที่ผมอึ้นเขาเมื่อวันเสาร์ที่ผ่านมาล่ะ”

แล้วโดมินิกก็เบนรถกลับเข้าสู่การจลาจลอย่างคล่องแคล่ว ทิ้ง
เคลลีให้ยืนอ้าปากค้างอยู่ข้างหลัง

“นี่เป็นจุดต่ำสุดครั้งใหม่ของพวกเราแล้วนะ” ลิโวพูดขึ้นเมื่อเข้า
มาถึงสถานที่เกิดเหตุล่าสุดของเจ็ดโพดำ

“ที่นั่นๆ ก็คือมันไม่ทำให้ระบบรักษาความปลอดภัยของอาคารดูดี
เท่าไรนัก” มาร์ทีนว่า

พวกเขา กำลังยืนอยู่ในห้องของผู้พิพากษาศาลแขวง คาเมรอน
ฮาร์ดีง ซึ่งถูกฆาตกรรมที่สำนักงานศาลยุติธรรมประจำเขต อาคารที่
คลาคล่ำไปด้วยผู้คน กล้องวงจรปิด และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

ในช่วงเวลากลางวันยามบ่าย โดยไม่มีใครที่เห็นอะไรผิดปกติแต่คนเดียวจนกระทั่งเวลาผ่านไปหลายชั่วโมง

ก็เหมือนการฆาตกรรมส่วนใหญ่ของเจ็ดโพดำที่ตอนนี้อดรวมของเหยื่อพุ่งขึ้นไปถึงยี่สิบสองศพแล้ว ฮาร์ดีนนั้นถูกวางยาจนเป็นอัมพาตก่อนที่จะถูกปาดคอจากทางด้านหลัง กาแฟครึ่งแก้วที่วางอยู่บนโต๊ะดูเหมือนจะเป็นเครื่องดื่มที่คนร้ายใช้วางยาชนิดเดิม เคตามีน ถึงแม้ว่าพวกเขาจะต้องส่งไปตรวจสอบอีกครั้งเพื่อเป็นการยืนยันก็ตาม

ตัวฮาร์ดีเองนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน แต่ข้าวของที่วางอยู่บนโต๊ะนั้นต่างหากที่สะดุดตาและดึงดูดความสนใจของลิไวเอาไว้ รูปปั้นเทพีแห่งความยุติธรรม¹ สองชิ้น มือข้างหนึ่งถือดาบ อีกข้างหนึ่งถือตราชู ถูกวางเอาไว้คนละด้านของโต๊ะ หันหน้าท่ามุมเข้าหาตัวฮาร์ดี ลูกตาปลอมสำหรับทำงานประดิษฐ์ถูกทากาวติดเอาไว้บนผ้าปิดตาเพื่อให้ดูเหมือนว่ารูปปั้นเหล่านั้นกำลังจ้องมองเขาอยู่

ที่ขอบโต๊ะด้านบนมีแบบจำลองตราชูแห่งความยุติธรรมทำจากโลหะสัมฤทธิ์ตั้งอยู่ มีไฟเจ็ดโพดำบรรจุวางลงบนตราชูแต่ละฝั่งเพื่อให้ได้สมดุลกัน และสุดท้ายก็คือแผ่นกระดานที่วางอยู่กลางโต๊ะตรงหน้าฮาร์ดี มีมือเปื้อนเลือดของเขาวางทับเอาไว้บนนั้นอีกที จากร่องรอยของเลือดบนหน้าอกและลำคอที่ดูผิดที่ผิดทาง ลิไวสามารถบอกได้ว่าคนร้ายเอามือ

¹ เทพีธีมิสเป็นธิดาของเทพีไกอา กับ เทพยูเรนัส และเป็นชายาองค์หนึ่งของซุส เทพีธีมิสเป็นเทพแห่งกฎหมายและความยุติธรรม รู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่า Lady Justice รูปลักษณะที่คุ้นเคยคือเทพีธีมิสจะถือตราชูในมือซ้าย (ความหมายคือ แทนความเที่ยงธรรมต่อข้อเท็จจริงทั้งหลาย) มือขวาถือดาบสองคม (ความหมายคือ ความเด็ดขาดและอำนาจในการพิพากษา) และใส่ผ้าปิดตา (ความหมายคือ การตัดสินคดีความโดยปราศจากอคติ)

ของฮาร์ดิงกดดันกับบาดแผลที่ลำคอของเขาเองก่อนที่จะวางลงบน
กระดาด

เมื่อลิโวและมาร์ตินเดินมายืนอยู่ข้างกัน เขาต้องก้มหน้าลง
เพื่อที่จะสบตาเธอ มาร์ตินเป็นผู้หญิงร่างเล็ก ถึงแม้ว่าบุคลิกทรงอำนาจ
ของเธอจะแผ่กระจายไปทั่วห้องโดยไม่ต้องพยายามก็ตาม “เธอรู้อะไร
เกี่ยวกับเข้าง”

“ไม่เลย”

ลิโวเดินหลบข้างภาพของสถานที่เกิดเหตุ เดินอ้อมโต๊ะไปโดยเอา
มือที่สวมถุงมืออย่างล้วงไว้ในกระเป๋า เจ้าหน้าที่ฝ่ายนิติวิทยาศาสตร์ยังคง
ทำงานอยู่ในห้อง ส่วนเจ้าหน้าที่ชันสูตรยังไม่ถึง ดังนั้นจึงเป็นเรื่อง
สำคัญมากขึ้นไปอีกที่เขาจะต้องไม่ทำอะไรที่เป็นการยุ่งย่ามกับสถานที่
เกิดเหตุ

เมื่อโน้มตัวข้ามไหล่ของฮาร์ดิงไป ลิโวก็สามารถอ่านถ้อยคำที่
ปรากฏอยู่ในแผ่นกระดาดเป็นนเลือดที่อยู่ใต้ฝ่ามือของเหยื่อได้

“มันคือคำปฏิญาณตนของผู้พิพากษาศาลแขวงคลาร์คเคาน์ตี
นะ” เขาบอกมาร์ติน

เธอพนมลมพรีด “เจ็ดโพดำนี้เล่นใหญ่ตลอด”

เขามองเธอด้วยความฉงน

“เป็นคำเรียกของมิเคย์ลานะ” เธอบอก พุดถึงลูกสาววัยรุ่นคน
หนึ่งของเธอ

มิเคย์ลาพุดไม่ผิด เจ็ดโพดำวางตัวเองเป็นศาลเตี้ยที่มุ่งเป้าจัดการ
กับพวกคนที่ทรยศความไว้วางใจ คนที่ทำอะไรก็ตามที่เป็นการหักหลังคน
อื่นและรอดตัวไปได้จากเรื่องนั้น คนร้ายยังพอใจเป็นพิเศษที่จะจัดแจง
สถานที่เกิดเหตุเพื่อเน้นย้ำให้เห็นถึงสิ่งที่เป็นความผิดของเหยื่ออีกด้วย

รายละเอียดและการจัดวางในการฆาตกรรมของฮาร์ดีงเองกับออกซ์ตันถึงเรื่องนั้น เพียงแต่ลิโวไม่รู้ว่ฮาร์ดีงได้ละเมิดคำสาบานข้อใดในฐานะผู้พิพากษา เขาไม่เคยพบชายผู้นี้มาก่อนและไม่คุ้นเคยกับอาชีพการงานของฮาร์ดีงด้วย

มาร์ตินเดินอ้อมมาที่อีกฝั่งหนึ่งของโต๊ะ พิจารณาคุณสมบัติของฮาร์ดีง “อย่างน้อยคนร้ายก็ยังยึดติดอยู่กับวิธีการฆ่าแบบเดิม ไม่มีอะไรที่บ่งบอกถึงการต่อสู้ดิ้นรนหรือใช้ความรุนแรง”

ลิโวพยักหน้า เจ็ดโศกซึ่งได้อันดับขึ้นมาเป็นฆาตกรต่อเนื่องที่มีผู้ตกเป็นเหยื่ออย่างต่อเนื่องมากที่สุดในประวัติศาสตร์ยุคใหม่ มีสโตร์การฆ่าอันเป็นเอกลักษณ์ เขาสามารถนำเสนอตัวเองให้เป็นที่น่าไว้วางใจได้มากพอที่จะวางยาในเครื่องดื่มของเหยื่อจนกลายเป็นคนไร้สมรรถภาพ โดยที่ไม่ทำให้ใครไหนตัวทัน ก่อนจะใช้มีดปาดคอเหยื่อจนเสียชีวิตอย่างเลือดเย็นได้ในครั้งเดียว

เจ็ดโศกเคยฉีกกฎรูปแบบการฆ่าของตัวเองเพียงสามครั้งเท่านั้น ครั้งหนึ่งเขาเคยว่าจ้างมือปืนซุ่มยิงเพื่อฆ่าคนบนบันไดของอาคาร เพื่อตอบโต้การที่ชายผู้นั้นใส่ความเขาว่าเป็นผู้ฆาตกรรมภรรยาของตัวเอง อีกครั้งหนึ่ง เขาฆ่าข้าหลวงและศพนักค้ามนุษย์ห้าคนในคราวเดียว ก่อนที่โทสะจะเข้าครอบงำจนลงมือหันแขนหันขาศพเพื่อจัดวางท่าทางหลังเสียชีวิต และอีกครั้งหนึ่ง เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ที่เขาฆ่าเหยื่อคนหนึ่งโดยไม่สนใจที่จะจัดการกับเหยื่อให้ไม่ทันให้รู้ตัวอย่างเคย แทนที่จะทำเช่นนั้น เขากลับใช้ปืนชอร์ตไฟฟ้าการาบเหยื่อจนหมดแรงและบังคับจี้เคตาบินเข้าร่าง

หลังจากนั้น เจ็ดโศกก็สารภาพกับลิโวว่าเขารู้สึกสนุกกับการใช้ความรุนแรงเช่นนั้น จนกลายเป็นที่วิตกกังวลอยู่พักใหญ่ทีเดียวว่เจ็ดโศกจะลงมือฆ่าด้วยวิธีการที่โหดเหี้ยมรุนแรงขึ้นหรือไม่ แต่การฆาตกรรม

ภายหลังจากนั้นก็ยังคงดำเนินรอยตามรูปแบบวิธีมาอย่างที่เคยทำมาเป็นปกติ เพียงสิ่งเดียวที่เปลี่ยนไปก็คือการจัดวางสถานที่เกิดเหตุที่ดูจะมีความซับซ้อนมากขึ้นเท่านั้น

ลีไวย่นไปหาเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้รับผิดชอบคดีที่เดินโฉบไปมาอยู่ไม่ห่างนัก “อาคารหลังนี้มีกล้องวงจรปิดอยู่เต็มไปหมด คนร้ายหาทางลอบเข้ามาและออกไปโดยไม่เป็นที่สังเกตได้ยังไงกัน”

“หัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยตรวจสอบเรื่องนี้ได้แล้วครับ” เจ้าหน้าที่คนนั้นตอบ “ระบบรักษาความปลอดภัยของทั้งอาคารถูกแฮ็กแล้วฉายภาพวนโดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น จนถึงตอนนี้ยังหาทางแก้ไขไม่ได้เลยครับ พวกเขาต้องโทร.ตามเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญพิเศษ”

“คาร์เมน” มาร์ตินพึมพำ

ลีไวยลืบทาแล้วถูสนับมือ หลังจากเปิดตัวเป็นที่รู้จักมาได้ไม่นาน เจ็ดโพดำก็ได้ปัมเพาะหนอนบ่อนไส้ของเขาเอาไว้ในสำนักงานตำรวจลาสเวกัส คาร์เมน ริเวียรา เจ้าหน้าที่เทคนิคสาวผู้ฉลาดเป็นกรด เธอถูกจับเมื่อไม่กี่เดือนก่อนตอนที่ลีไวกับมาร์ตินสืบรู้ว่าเธอหักหลังตำรวจ แต่เพียงไม่กี่วันหลังจากนั้นเธอก็หลบหนีไปได้ ต้องขอบคุณแก๊งลอสอาวิสปอนเนส อีกหนึ่งพันธมิตรของเจ็ดโพดำที่ช่วยเหลือ และตอนนี้ไม่ว่าเธอจะอยู่ที่ไหน เธอก็ยังคงให้ความช่วยเหลือคนร้ายในการเข้าถึงระบบและข้อมูลต่างๆ ที่พวกเขาไม่สามารถทำได้ด้วยตัวเองอยู่เนืองๆ

“โอเค เราต้อง...”

“ลีไว อับรามส์!” เสียงเรียกเย็นยะเยือกดังขึ้น

ชายหนุ่มสะดุ้งโหยงก่อนที่จะหันหันหน้าไปเสียอีก

อัยการเขต ไลลา ราซิด ยืนอยู่ที่อีกฟากหนึ่งของสถานที่เกิดเหตุ ซึ่งมีเทปสีเหลืองติดพาดประตูทางเข้าเอาไว้ เธอยื่นกอดอก ผมด้าของเธอถูกรวบไปไว้ข้างหลังเป็นหางม้าเรียงบติงอย่างเคย ชุตสุททางกงช้วยส่งเรื่อนร่างผอมลีนอย่างนักกีฬาให้เด่นชัดขึ้น เธอขืนนิ้วชี้มาทางเขาแล้วกระดิกเรียกให้เดินไปหา

ถึงแม้จะหยุดหงิดที่ถูกระดิกนิ้วเรียกเหมือนสุนัข แต่ลิโวก็ยอมเดินไปหาแต่โดยดี มาร์ทีนเดินตามไปด้วยสีหน้าระบวยไปด้วยความสงสัยใคร่รู้

“วันนี้คุณลืมนอะไรไปรีเปล่าคะ” ไลลาถาม สุ่มเสียงเต็มไปด้วยความประตประชันมากเสียจนถ้าเป็นคนอื่นอาจจะขวัญบินไปแล้วก็ได้

“ให้ตายเถอะไลลา นี่ผู้พิพากษาศาลแขวงเพิ่งจะถูกฆาตกรรม...”

“คาเมรอน ฮาร์ดีงเหรอ” เธอมองเลยเขาไปยังศพก่อนจะโบกมืออย่างไม่ใส่ใจเห็นได้ชัดว่าไม่สะทกสะท้านกับภาพอันน่าสยดสยองตรงหน้าแต่อย่างใด “ใครๆ ก็เกลียดคนเล้งเคร้งนั่นทั้งนั้นแหละ การตัดสินใจของเขามันเหยียดผิวแบบเห็นๆ เลย ฉันแค่แปลกใจว่าทำไมเจ็ดโศดำถึงได้ไม่จัดการเขาให้เร็วกว่านี้” เธอขืนนิ้วมาที่ลิโวแล้วพูดว่า “คุณจะต้องไปพบฉันที่ห้องทำงานเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้วเพื่อซักซ้อมการไต่สวน”

เขาอ้าปาก แต่เธอขัดเขาต่อทันทีโดยไม่เปิดโอกาสให้พูด

“ทนายจำเลยคนใหม่ของเจสัน วิลสันนะฉันเป็นปลาไหล คุณไม่สามารถเผลอเข้าไปโดนชักค้ำนได้โดยไม่เตรียมตัวไปก่อน โดยเฉพาะคนที่มึปัญหาด้านการควบคุมอารมณ์อย่างคุณ”

“เจสัน วิลสันเหรอ” มาร์ทีนพูดขึ้น ในขณะที่ลิโวกำลังทำหน้าที่สอบสวน “เขาเป็นหนึ่งในสมาชิกแก๊งยูโทเปียที่ถูกจับกุมข้อหาบุกรกล่ม

กาสิโนใต้ดินของเซอร์เกย์ วัลคอฟไม่ใช่เหรอ ฉันคิดว่าการไต่สวนมีไปแล้ว ตั้งแต่สองสัปดาห์ก่อนซะอีก”

“อย่าให้ฉันต้องเริ่มเลยนะ” ไอลาว่า “ไอ้เวรยูโทเปียเวอร์ตะไลทั้งหลายที่เราจับยัดคุกเอาไว้หรือไม่ก็ถูกประกันตัวต่างก็พากันถูกเลื่อนการไต่สวนออกไป เพราะที่มกกฎหมายของพวกเขามีการเปลี่ยนตัวไม่หยุด และตารางงานของศาลก็วุ่นวายไปหมด พวกทนายพากันถอนตัวนะ”

มาร์ตินเพิ่มพ้ออย่างครุ่นคิด “ฉันว่าฉันได้อ่านเกี่ยวกับเรื่องนี้มานะ พวกเขาถูกขู่ฆ่ากันนะ ไซม์บี้”

“ชาย ที่แย่กว่านั้นก็คือ ที่พวกทนายทั้งหลายเป็นห่วงกันนะ ก็คือ พวกลูกค้ารายใหญ่ของพวกเขาชู่ว่าจะถอนตัวถ้าหากว่าพวกเขาไปว่าความให้พวกนาซี”

“คุณก็เป็นทนายนี่” ลีโวว่า

“ฉันเป็นอัยการ มันต่างกัน แล้วก็อย่าพยายามเปลี่ยนเรื่องซะให้ยาก” ไอลาขยับเข้ามาใกล้เทปเหลืองขึ้นอีก “คุณไม่แม้แต่จะโทรบอกฉันด้วยซ้ำว่าจะไม่มา แถมยังไม่รับสายหรือตอบข้อความฉันด้วย ซึ่งนั่นหมายความว่าฉันต้องเสียเวลามาตามหาตัวคุณ”

ลีโวบังคับตัวเองไม่ให้หัวหด เขาทำตัวแย่มาก ถึงแม้ว่าเขาจะอธิบายได้ดีก็ตาม “ผมรู้ ผมขอโทษด้วย โทรศัพท์ของผมแบตฯหมดเมื่อหลายชั่วโมงก่อน ผมทำสายชาร์จหายแล้วก็ยังไม่มีความจะหาซื้ออันใหม่”

ถ้ากับไอลา มันอาจจะฟังขึ้น แต่มาร์ตินนั้นรู้จักเขาดีเกินไป เธอเป็นคู่หู เป็นเพื่อนรัก เป็นพี่สาวที่ยิ่งกว่าพี่สาวโดยสายเลือดของเขาเสียอีก และเธอไม่มีทางจะโดนเขาหลอกได้ง่ายๆ

มาร์ทีนหรีตา “นายเป็นคนไม่ทำของหาย นั่นแปลว่านายรู้ว่าสาย
ซาร์จของนายอยู่ที่ไหนแต่นายไม่สามารถไปเอามันได้ด้วยเหตุผล
บางอย่าง...” แล้วดวงตาเธอก็เบิกกว้าง “โอ้ พระเจ้า นายทิ้งมันไว้ใน
อพาร์ทเมนต์ของโดมินิกสินะ!”

“เธอนี่มันสุดๆ เลยนะ” ลีไวกว่า

“คุณไปนอนกับเขาคือแล้วเหอ” ไอลาถาม ดังพอที่จะเรียกความ
สนใจจากเจ้าหน้าที่ในเครื่องบินที่ขึ้นเผื่อประตูด่านไว้ได้

ลีไวกำพาลตาเขียวใส่จนกระทั่งตำรวจคนนั้นรีบเดินออกไปจนพ้น
ระยะการได้ยิน “ผมไม่ได้ตั้งใจให้มันเป็นแบบนี้! มันแค่เกิดขึ้น เรา
บังเอิญเจอกันที่ร้านขายของชำ...”

“พวกคุณไม่ได้อยู่ใกล้กันสักหน่อย...”

“แล้วมันก็เลยเกิดไป” เขาพูดต่อ ไม่สนใจคำพูดของอีกฝ่าย “ผม
คิดว่า...คือ ไม่สำคัญหรอกว่าผมจะคิดยังไง ผมผิดเองนั่นแหละ”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาตกอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออกแบบนี้
เขาและโดมินิกบังเอิญเจอกัน แล้วก็ใช่ บางทีมันก็เป็นเพราะเขาหาทางทำ
ให้มันเกิดขึ้น บางทีก็เป็นโดมินิกที่ทำให้มันเกิดขึ้น พวกเขาเริ่มพูดคุยกัน
และถ้าผ่านห้านาทีแรกไปได้โดยไม่ทะเลาะกันซะก่อน ทุกอย่างก็จะเริ่ม
รู้สึกเหมือนเป็นปกติอีกครั้ง โดมินิกจะกลายเป็นผู้ชายเจ้าเสน่ห์ ช่างคิด
สบายๆ ที่ลีไวกเคยตกหลุมรัก แล้วหลังจากนั้นลีไวกก็จะคิดว่าความสัมพันธ์
ของพวกเขา ยังคงมีหวัง แล้วพวกเขาก็จะไปลงเอยกันบนเตียง

จากนั้น บางอย่างก็จะเกิดขึ้นโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้และตบหน้า
ลีไวกด้วยความจริงอันแสนกระด้างที่ว่า โดมินิกเป็นโรคเสพติดการพนันที่
กำลังอยู่ในภาวะกลับสู่สภาพเดิมอย่างเต็มตัวอีกครั้ง เขาปฏิเสธทุกความ

ช่วยเหลือ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง พวกเขาไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้ไม่ว่าจะ
ในรูปแบบไหนจนกว่าปัญหานี้จะได้รับการแก้ไข

“นายกัฐนี่” มาร์ตินบอก “เวลาที่คนรักเลิกรากัน ปกติแล้วพวกเขา
จะหยุดมีเซ็กส์กันนะ”

“เธอจะไปรู้อะไรละ” ลีไวเถียง มาร์ตินคบผู้ชายคนเดียวมาทั้งชีวิต
เธอกับสามีของเธอ แอนโทนี่เป็นหวานใจวัยเด็กที่เติบโตมาด้วยกันในย่าน
แฟลตบุชอันเป็นละแวกของครอบครัวผู้อพยพชาวไฮติ แล้วพวกเขาก็
แต่งงานกันตั้งแต่ยังเรียนมหาวิทยาลัย

“เฮ้ อย่าไปโกรธเธอสิ” โลลาว่า “เธอไม่ใช่คนที่คอยแต่จะกระโดด
ขึ้นเตียงกับรูสโซซะหน่อยนะ”

มาร์ตินทำเสียงหงุดหงิด “มันก็เข้าใจได้ที่นายกับโดมินิกยังดึงดูด
เข้าหากันอยู่นะ นายยังรักเขา การเลิกกันมันไม่ได้เปลี่ยนเรื่องนี้ แต่นั่น
ไม่ใช่ชีวิตที่เข้าทำนักรที่จะรับมือกับการแยกทางกันหรอกนะ”

“แล้วนี่ก็ไม่ใช่เวลาและสถานที่ที่จะมาเถียงกันเรื่องนี้ด้วย
เหมือนกัน” ลีไวพยักหน้าไปทางศพที่อยู่ห่างออกไปสิบห้าฟุต “เจ้าหน้าที่
ของเมืองถูกฆาตกรรมในสถานที่ราชการกลางวันแสกๆ นายกเทศมนตรีมี
หวังโดนถล่มและแน่”

“ยังกับว่าทุกอย่างยังแย่ไม่พอนั่นแหละ” มาร์ตินพูดอย่าง
หม่นหมองเต็มที

นักท่องเที่ยวนในลาสเวกัสลดจำนวนลงฮวบฮาบตั้งแต่เจ็ดโพดำ
กลายเป็นปรากฏการณ์ระดับชาติ แม้ว่าเขาจะไม่เคยสังหารนักท่องเที่ยวน
ก็ตาม การเติบโตอย่างรวดเร็วของแก๊งยูโทเปียยังทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลง
ไปอีก ความกดดันเหล่านี้ไปจุดระเบิดความขัดแย้งทางการเมือง ที่

นายกเทศมนตรี สภาเทศบาลเมือง และนายอำเภอต่างก็หันหน้ามา
กล่าวโทษกันและกัน มากกว่าจะหาทางแก้ไขปัญหานี้

มาร์ตินและไลลาหันไปถกเถียงกันเรื่องการควบคุมความเสียหาย
ส่วนลิไวแอบระบายลมหายใจเงียบๆ อย่างโล่งอก เท่าที่เขารู้ มันไม่มี
จังหวะเวลาไหนที่เหมาะสมจะพูดเรื่องความสัมพันธ์ของเขากับโดมินิกหรือ
เอาแค่คิดถึงเรื่องนี้เขายังแทบทนไม่ได้ด้วยซ้ำ

โดมินิกคือบาเซิร์ท²ของเขา เนื้อคู่ของเขา ถ้าปราศจากโดมินิก
ลิไวคงรู้สึกเหมือนถูกยิงเข้าที่ท้อง คงต้องใช้เวลาเป็นเดือนๆ กว่าเขาจะ
เล็ดดอกจนตาย

“นักสืบอับราฮัมส์คะ” เจ้าหน้าที่นิติวิทยาศาสตร์คนหนึ่งเรียกเมื่อ
เธอเข้ามาหาเขาจากทางด้านหลัง “มีบางอย่างที่คุณควรจะมาดูค่ะ”

เขาและมาร์ตินเดินข้ามห้องทำงานตามเธอไป ไลลาที่ไม่ได้
เซ็นชื่อเพื่อเข้ามาในพื้นที่จึงยืนรอกอยู่ด้านหลังเทปเหลื่อง

“เจ้านี่ดูเหมือนไม่น่าจะมาอยู่ตรงนี้ ถ้าลองมองเข้าไปใกล้ๆ ละก็
แล้วก็...เอ่อ คุณคงจะเห็นนะคะ” เจ้าหน้าที่พยักพยิดไปทางการดอวยพร
ที่วางอยู่บนหลังตู้ที่มีกรอบบรรจุภาพถ่ายของครอบครัวฮาร์ดิ้งวางประดับ
เอาไว้ “มันถูกติดป้ายและถ่ายภาพเก็บเอาไว้เรียบร้อยแล้วค่ะ”

ลิไวใช้ปลายนิ้วที่สวมถุงมือหยิบการ์ดนั้นขึ้นมาอย่างระมัดระวัง
ด้านหน้าของการ์ดออกแบบไล่โทนสีวาววับมีถ้อยคำเขียนว่า ขอโทษที่
ไม่ได้มาร่วมงาน ด้วยตัวหนังสือสีเงิน ส่วนข้างในเขียนว่า สุขสันต์วันเกิด
ย้อนหลังนะ! ถูกพรินต์เอาไว้เหนือข้อความที่พิมพ์ว่า

นักสืบอับราฮัมส์ที่รัก

²Bashert ภาษาฮิบรู หมายถึง เนื้อคู่

ฉันรู้ว่าวันเกิดของนายอยู่ในเดือนมกราคม แต่ของขวัญที่สมบูรณ์แบบต้องใช้เวลาในการเตรียม ขอให้แน่ใจได้ว่าฉันไม่ได้ลืมอย่างแน่นอน ฉันมีของขวัญพิเศษจะมอบให้นายเร็วๆ นี้

ตารางประทับรูปไฟเจ็ดโพดำถูกปั๊มเอาไว้ที่ด้านล่างของการ์ดอวยพร

ลิไวชนลุกขึ้นไปท้าวาง ความรู้สึกอันอธิบายไม่ได้ที่อยากจะฉีกการ์ดนี้ให้กระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล่นวาบขึ้นมา แต่แทนที่จะทำแบบนั้น เขาหันไปหามาร์ตินที่มองดูการ์ดราวกับเป็นแมงมุมทารันทูล่า

“นั่นมันหมายความว่าบ้าบออะไรกัน” เธอพูด

“ฉันเองก็ 모르เหมือนกัน” ลิไวตอบ “แต่ฉันแน่ใจว่าฉันคงจะไม่ชอบมันแน่ๆ”

บทที่ 2

โดมินิกเดินเข้าไปในดับเบิลดีชาลูน บาร์ข้างถนนเล็กๆ ที่มีสโลแกนอย่างเป็นทางการของร้านว่า หุบปากแล้วดื่มเข้าไปซะ แล้วเขาก็ต้องรีบหลบจากขี้เมาคนหนึ่งที่กำลังตะกายหาทางออกไปอาเจียนข้างนอกแทบจะในทันที ชายหนุ่มมกลอกตาก่อนจะเข้มนมองฝ่าความสับสนอลหม่านตรงหน้า แล้วเขาก็เห็นชายผู้ที่เป็นลูกค้าภายในเวลาไม่ถึงห้าวินาที

ดับเบิลดีเป็นบาร์ยอดนิยมของพวกสายฟังก์ร็อกที่ขอความอีกทีก็กรึกโครม และนาธาน รอยซ์ก็เด่นชัดตักันจับเหมื่อนกับโพแดงท่ามกลางไฟไฟดำนั่นแหละ ชายผิวขาวผมสีเงินสวมสูทชั้นดีและนาฬิกาข้อมือราคาแพงลิปที่ตะโกนออกมาว่า *ชนชั้นกลางระดับสูง* ซึ่งไม่ใช่ลักษณะลูกค้าประจำของบาร์แห่งนี้ และยังดูไม่ใช่หนักเข้าไปอีกเมื่อเขาคอยเหลียวมองไปรอบๆ ด้วยท่าทีเล็กล็กอย่างเป็นกังวล เคาะเท้าลงกับพื้น รวบรวมพลังบนโต๊ะตัวสูงที่เขาเ็นอยู่ข้างๆ

โดมินิกแหวกทางฝ่าฝูงชนเข้ามา ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องยากอะไรสำหรับผู้ชายร่างสูงและบึกบึนอย่างเขา จนมาถึงตัวรอยซ์ “เราน่าจะนัดเจอกันที่อื่นนะครับ” เขาพูด โนมตัวเข้ามาใกล้ๆ เพื่อให้อีกฝ่ายได้ยินท่ามกลางเสียงวงดนตรีที่กำลังบรรเลงไปคนละทิศทางแต่ก็คึกคักอย่างยิ่ง

รอยซ์ส่ายหน้า “ที่นี่ผมไม่ต้องเสี่ยงว่าจะเจอคนรู้จัก”

“คุณเป็นลูกค้านี่นะ” โดมินิกพูดพลางยกไหล่ เขาวางกระเป๋าสะพายของตัวเองลงบนโต๊ะ ในสภาพแวดล้อมแบบนี้ กระเป๋าแบบนี้จะสะดุดตาคนน้อยกว่ากระเป๋าสาร

“คุณเจออะไรบ้างหรือยัง”